

Р Е Ш Е Н И Е

№ 256

Гр. София, 27 март 2019 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение в открито съдебно заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди и осемнадесета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
ЧЛЕНОВЕ: ВАЛЯ РУШАНОВА
КРАСИМИРА МЕДАРОВА

при участието на секретаря Марияна Петрова и след становище на прокурора от ВКП М. МИХАЙЛОВА, като разгледа докладваното от съдия Медарова наказателно дело № 985/2018 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред ВКС е по реда на глава XXIII от НПК.

Образувано е по касационна жалба на упълномощен защитник на подсъдимия В. Ц. П., адв. П. Н. срещу нова въззивна присъда № 10/19.07.2018 г., на Апелативен съд-Варна, наказателно отделение, постановена по в.н.о.х.д. № 188/2018 г.

В касационната жалба се релевират всички касационни основания по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК. Иска се отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд или за преквалифициране на деянието в следната алтернативна последователност: по чл.119, вр. чл.12, ал.4 от НК, по чл.119 от НК, по чл.124, ал.4, по ал.2 или по ал.1 от НК, по чл.118 от НК, по чл.115 от НК, при евентуален умисъл или да се намали размера на наложеното наказание.

В писмено допълнение към касационната жалба на защитата, постъпило в срока по чл.351, ал.4 от НПК се излагат подробни съображения в подкрепа на наведените касационни основания. Навежда се довод, че присъдата е постановена в нарушение на разпоредбите на чл.13, 14, 107, ал.3 и 5, чл.303, ал.2 и чл.305, ал.3 от НПК.

Като нарушения на процесуалния закон се сочат липса на собствен доказателствен анализ от въззивния съд, отговарящ на законовите изисквания за всеостранност, пълнота и обективност, както и липса на мотиви по съществени за делото въпроси. Сочи се, че при наличието на проведено съдебно следствие от два състава на първоинстанционния съд, неправилно е била направена съпоставка със събрани при предходно разглеждане на делото доказателства, при положение, че с нарочно определение на съда при второто разглеждане на делото са били отменени действията на първия съдебен състав.

Твърдяното нарушение по чл.303, ал.2 от НПК се обосновава с наличните, според защитата непреодолими противоречия в доказателствената маса, което е довело и до невъзможност на съда да формира категорични изводи по съществени за делото въпроси, което е резултирало и в нарушаване на материални закон, чрез осъждане на подсъдимия при недоказано обвинение. Оспорва се становището на съда за кредитиране на показанията на свидетеля Р. В., които се оценяват като противоречиви в различните фази на процеса, като се сочи, че противоречията са останали без коментар и липсват аргументи защо се кредитират едни пред други. В насока необективността на тези показания се излагат подробни фактически и правни съображения. Твърди се, че при възприемането на фактическата обстановка по делото съдът е оценил същите превратно и не според действителното им съдържание, при което е достигнал до неверни фактически изводи относно мястото, на което са се намирали пострадалият и свидетелят Василев при появата на подсъдимия в двора на детската градина, респективно за механизма на протичане на инцидента между тях.

Оспорва се и кредитирането на показанията на свидетеля Б. в частта относно отправена от подсъдимия реплика „Къде са оръжията?“ при пристигането му на мястото на инцидента, като същите се оценяват за необективно дадени, предвид противоречията при отделните разпити. Защитата поставя под съмнение обективността на фактическия извод на съда, че подсъдимият е държал в себе си нож, като акцентира върху изолираните и противоречиви показания на свидетелката С., на които същият е основан. Възражава се срещу приетия от съда механизъм на получаване на нараняването на лявата ръка на подсъдимия, като се сочи липса на прецизен анализ на заключенията на съдебно-медицинските експертизи, както и на вида и характера на смъртоносните наранявания на пострадалия.

Обобщено се поддържа възражението, че липсва дължимия анализ на гласните доказателствени средства / показания на свидетелите Б., Д., С., А./ чрез съпоставка едни с други, като противоречията между тях са останали без коментар, а приетите от съда факти са възприети на ненадлежна доказателствена основа. Последното, според защитата е

довело и до неяснота относно това въз основа на кои доказателства е приет за доказан механизма на извършване на деянието.

В насока субективната страна на деянието се твърди, че липсва яснота и категоричност.

В противовес на извода на съда за квалифициращите обстоятелства по т.6 и т.11 на чл.116 от НК се излагат подробни съображения, подкрепени със съдебна практика.

Сочи се и нарушение на чл.54 от НК относно оценката на настъпила реабилитация на осъдено лице.

В заключение се поддържат направените с жалбата алтернативни искания за връщане на делото за ново разглеждане или преквалификация на деянието по изброените престъпни състави и намаляване на размера на наказанието.

Въззивната присъда на апелативния съд е обжалвана с касационна жалба и от частните обвинители и граждански ищци Т. Р. К. и З. А. К., чрез повереника им, адв. Ю. Г., в оправдателната ѝ част и в частта относно размера на наложеното наказание. С жалбата се иска подсъдимият да бъде осъден по предявеното му обвинение и да се увеличи размера на наказанието съобразно искането в протеста на апелативния прокурор, в пледоарията му пред въззивния съд. Конкретно, в жалбата се съдържа искане за налагане на по-тежко наказание от лишаване от свобода, алтернативно за увеличаване на наложеното наказание в рамките на максимума по чл.116 от НК.

В писмено допълнение към жалбата на частните обвинители, по чл. 351, ал.4 от НПК, се излагат конкретни съображения в подкрепа на изложените касационни основания.

В съдебно заседание пред касационната инстанция упълномощеният защитник на подсъдимия П., адв. Н. поддържа касационната жалба по изложените в същата и допълнението към нея съображения относно наличието на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК и с направените алтернативни искания. Акцентира върху допуснатите съществени процесуални нарушения, изразяващи се в неправилно събиране на доказателства, не по надлежния ред и в липсата на мотиви по съществени за обвинението обстоятелства. Оспорва се правната квалификация на деянието по чл.116 от НК и вида на квалифициращите обстоятелства, а наложеното наказание се оценява за явно несправедливо, поради игнориране на редица смекчаващи обстоятелства, включително и настъпила реабилитация по предходно осъждане.

Подсъдимият П. в лична защита изразява позиция на съжаление за смъртта на пострадалия и изказва съболезнования на близките му. В последната си дума пред ВКС моли за справедливо решение.

Частните обвинители и граждански ищци Т. Р. К. и З. А. К., редовно уведомени за съдебното заседание пред ВКС, не се явяват.

Представяват се от упълномощения повереник адв. Ю. Г., който поддържа касационната жалба на доверителите си по отношение на касационното основание явна несправедливост на наложеното наказание, което намира за несъответно на квалификацията на деянието, с две квалифициращи обстоятелства по т.6 и 11 на чл.116 от НК. В отправена реплика към защитата на подсъдимия заявява, че мястото на което са се намирали подсъдимият и пострадалият е без значение за обвинението, както и се позовава на свидетелски показания, че пострадалият никога не е носил в себе си нож.

Прави искане за присъждане на разноски пред ВКС.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура пред касационната инстанция намира жалбите на подсъдимия и на частните обвинители за неоснователни и счита, че въззивната присъда следва да се остави в сила. Сочи, че присъдата не страда от процесуални пороци, правната квалификация на деянието, счита за правилно определена, а наложеното наказание за съответно на тежестта на деянието и справедливо отмерено.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, след като обсъди наведените основания в касационните жалби на защитата и частното обвинение и допълненията към тях и като съобрази доводите на страните, в рамките на законовите си правомощия по чл.347, ал.1 от НПК, намира за установено следното:

С присъда № 30/23.03.2018 г., постановена по н.о.х.д. № 627/2016 г., по описа на Варненски окръжен съд, Наказателно отделение, подсъдимият В. Ц. П. е признат за виновен в това, че на 28.11.2015 г. в кв. „Повеляново“, гр.Девня, Варненска област, умишлено умъртвил М. Т. К., поради което и на осн. чл.115 от НК и чл.54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от петнадесет години, което да се изтърпи при първоначален строг режим, като е оправдан по обвинението по чл.116, ал.1, т.6 и т.11 от НК.

На осн. чл.59, ал.1 от НК съдът е приспаднал от наложеното наказание времето, през което подсъдимият е търпял мярка за неотклонение “задържане под стража”, считано от 28.11.2015 г.

Със същата присъда подсъдимият П. е осъден да заплати в полза на гражданските ищци и частни обвинители З. и Т. К. сумите от по 130 000 / сто и тридесет хиляди / лв., представляващи обезщетение за причинени от деянието неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на деянието до пълното изплащане на главницата.

Подсъдимият П. е осъден да заплати и направените по делото разноски и съответни държавни такси и съдът се е разпоредил с веществените доказателства по делото.

С въззивна присъда № 10/19.07.2018 г., на Апелативен съд- Варна, наказателно отделение, постановена по в.н.о.х.д. № 188/2018 г., присъдата на Варненски окръжен съд, № 30/23.03.2018 г., постановена по н.о.х.д. №

627/2016 г., е била отменена в наказателно –осъдителната ѝ част, като вместо нея е постановена нова присъда, с която подсъдимият В. П. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.116, ал.1, т.6 и т.11, вр. чл.115 от НК и при условията на чл.54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осемнадесет години, което да изтърпи при първоначален строг режим.

Подсъдимият е осъден да заплати на частните обвинители разносните по делото, направени пред апелативния съд. В останалата част присъдата на окръжния съд е била потвърдена.

По жалбата на подсъдимия П., чрез упълномощения защитник:

Касационната жалба на защитата и допълнението към нея са подадени в срок и от активно легитимирана страна, като разгледана по същество жалбата се явява частично основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Проверката на ВКС относно наличието на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, което следва да бъде разгледано приоритетно с оглед последиците от установяване на същото-отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане, налага извод за неговата неоснователност.

Изложените от защитата съображения в подкрепа на соченото касационно основание, които се отнасят до доказателствената дейност на въззивния съд и са пряко свързани с правилността на формиране на вътрешното му убеждение по релевантните за обвинението факти, се включват в пределите на допустимата касационна проверка. Извън касационната проверка остават доводите, с които се оспорват фактическите изводи на контролирания съд по същество, които по естеството си представляват оплакване за фактическа необоснованост на въззивната присъда, което не представлява касационно основание по смисъла на чл.348, ал.1 от НПК и не подлежи на проверка от ВКС.

В касационната жалба на защитата се навежда довод за неспазване на разпоредбата на чл.107 от НПК, тъй като при установени противоречия в доказателствената маса, не са изложени ясни и убедителни съображения в подкрепа на кредитираните доказателства, въз основа на които е установена фактическата обстановка по делото. Обобщено се възразява срещу приобщаване по делото на гласни доказателствени средства, дадени пред друг състав на съда, след като извършените от този състав процесуално –следствени действия са били отменени от новия съдебен състав, постановил първоинстанционната присъда.

Възражението е неоснователно. В хода на съдебното производство пред първата инстанция е настъпила законодателна промяна на разпоредбата на чл.67 от ЗСВ относно невъзможността съдебен заседател да е лице, което е избрано за общински съветник от същия съдебен район, за който е избран, което е наложило двама от съдебните заседатели по

делото да бъдат освободени предсрочно с решение на Общото събрание на магистратите от Апелативен съд Варна, взето на 20.10.2016 г. По този повод освободените съдебни заседатели са си направили отвод, който съдът е приел в съдебно заседание на 25.10.2016 г. и делото е продължило да се разглежда от нов съдебен състав, като съдебното производство е започнало отначало.

В хода на това съдебно производство съдът е приобщил част от гласните доказателствени средства по делото, събрани при предходното съдебно производство, като е приел, че са налице предпоставките на чл.281, ал.1 от НПК за тяхното прочитане. По този начин не е допуснато процесуално нарушение, тъй като приобщените доказателствени средства са били събрани по надлежния процесуален ред от редовен съдебен състав, доколкото последното заседание по делото преди започването му отначало е проведено на 10.10.2016 г., т.е. преди освобождаването на двамата съдебни заседатели и в този смисъл не се касае за процесуално негодни доказателствени източници, както сочи защитата в жалбата си, а за доказателства, събрани пред друг състав на съда, законосъобразно сформирани по надлежния законов ред. Извършените от предходния съдебен състав процесуални действия не са били отменени от новия състав на съда, който няма такива правомощия, а съдебното производство е започнало отначало, с оглед принципа за неизменност на съдебния състав, инкорпориран в чл.258 от НПК. При това положение не е била налице процесуална пречка, при наличие на съответните процесуални предпоставки за това, събраните пред предходния съдебен състав доказателства, да бъдат приобщени по делото от новия състав на съда, по надлежния законов ред.

Защитата излага довод за липса на дължим доказателствен анализ при постановяването на въззивната присъда, който се прецени за неоснователен.

Като съществен аргумент се излагат наличните противоречия в показанията на свидетеля В., които защитата счита, че са били игнорирани от въззивния съд, който е основал на същите осъдителната си присъда. Съображенията на защитата не могат да бъдат споделени, тъй като не почиват на верен прочит на мотивите към въззивната присъда и не са съобразени с тяхното съдържание.

Апелативният съд е постановил нова въззивна присъда, в рамките на правомощията му по чл.336, ал.1, т.1 от НПК, като е приложил закон за по-тежко наказуемо престъпление, за което престъпление е имало повдигнато спрямо подсъдимия обвинение пред първата съдебна инстанция. При постановяването на присъдата въззивният съд е изпълнил задълженията си по чл.339, ал.3 от НПК, като е подложил на собствен анализ цялостната доказателствена съвкупност и обстойно го е обективирал в мотивите към атакуваната присъда.

В доказателствената дейност на съда по събирането и оценката на показанията на свидетеля В. не се откриват процесуални пороци или неправилно тълкуване на съдържанието им. Гласните доказателствени средства, изходящи от този източник са подложени на проверка както относно вътрешната им устойчивост, така и чрез съпоставка с останалите налични доказателства и доказателствени средства. Свидетелят В. е бил разпитван в хода на съдебното следствие пред окръжния съд, в съдебно заседание проведено на 06.12.2016 г. При този разпит, на осн. чл.281, ал.1, т.1 и 2 от НПК са прочетени показанията на същия свидетел, дадени пред друг състав на съда, както и депозираните от него на досъдебното производство, поради липса на спомен относно конкретни обстоятелства. В частност се касае за съдържанието на отправените от подсъдимия и приятелите му реплики при влизането в двора на детската градина, преди започването на конфликта. Внимателният прочит на показанията на свидетеля В. от отделните разпити не разкрива наличие на противоречия относно съществени за обвинението обстоятелства, като депозираното от този свидетел по отношение на релевантните за обвинението факти се отличава с последователност и устойчивост на спомените. Единствените непълноти в спомена му са относно цитираните по-горе реплики, отправени от нападателите, което е обяснимо с изтеклия период от време от извършване на деянието. Същите са преодолени с прочитане на показанията му от двата предходни разпита, които той е заявил, че поддържа.

От мотивите към въззивната присъда се установява, че съгласно приетите от контролирания съд факти, свидетелят В. е присъствал на инцидента и е бил в непосредствена близост до пострадалия, но независимо от това не е възприел нанасянето на смъртоносните наранявания на К., нито обстоятелството, че са били нанесени от подсъдимия с помощта на хладно оръжие. В резултат на състоянието на силен шок и уплаха, в което В. се е намирал по време на побоя, който му е бил нанесен, той не е възприел и собственото си нараняване с нож, за което му е съобщил пристигналият на мястото лекарски екип.

В този смисъл възражението на защитата, че съдът е основал изводите си по фактите изолирано върху показанията на този свидетел е напълно неоснователно.

Въззивният съд е провел въззивно съдебно следствие с повторен разпит на свидетеля Василев, включително и по въпроса за местоположението на пострадалия при появата на групата лица, в която е бил подсъдимия. В тази връзка неоснователно се явява и възражението спрямо доказателствата, въз основа на които е възприето от съдилищата по фактите мястото, на което се е намирал пострадалият по време на нанасяне на нараняванията по тялото му, които са причинили настъпването на смъртта. Относно това обстоятелство са ценени данните от протокола за

оглед на мястото на произшествието за оставените следи от кръв от пострадалия, с безспорно установен произход, както и показанията на присъстващите в двора на детската градина свидетели. Въззивният съд е обосновал горните фактически изводи с надлежен доказателствен анализ на относимите доказателствени източници, при който не е допуснал нарушение на процесуални норми, по начин който позволява процеса на формиране на вътрешното му убеждение да бъде проверен. При липсата на процесуални пороци в дейността на съда по събирането и оценката на доказателствата и техните източници, за ВКС не е налице правомощие да проверява правилността на установените факти.

Относно доводите, че свидетелят В. не е съобщил при разпита му, че е осъждан, както и тези в насока заинтересоваността му от изхода на делото, същите са били отчетени от въззивния съд при оценката на показанията му и правилно са били оценени като ирелевантни спрямо тяхната обективност, която е изведена на базата на цялостната им оценка, посочена по-горе.

В насока механизма на извършване на деянието и съпътстващата го обстановка в района на инцидента са налице множество свидетелски показания от присъстващите лица. Обстоятелството, че подсъдимият П. е присъствал на мястото на произшествието и е нанасял удари спрямо пострадалия е еднозначно възпроизведено в показанията на всички присъстващи свидетели. Обстоятелствата по държане на нож от негова страна, по време на инцидента, намерен при огледа на автомобила, който подсъдимият е управлявал същата вечер, са изведени от показанията на свидетелите Д. С. и М. С.. Първият свидетел е видял ножа в ръцете на подсъдимия при излизането му от двора на детската градина, непосредствено след процесния сблъсък с пострадалия. Втората свидетелка е депозирала показания, че подсъдимият е държал нож в себе си и в управлението от него автомобил. В показанията си от съдебно заседание, С. не е поддържала заявеното на досъдебното производство, че ножът е бил държан лично от подсъдимия, а само, че го е видяла в автомобила / показанията от досъдебната фаза са били приобщени надлежно по реда на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК / , но съдът аргументирано е кредитирал дадените от нея показания на досъдебната фаза, поради кореспонденцията им с останалите доказателствени източници, които изчерпателно е изброил - показания на свидетеля Д. С., заключение на съдебно-медицинската и трасологична експертиза относно механизма на получаване на уврежданията по ръката на подсъдимия от процесната дата и възможността да са причинени с процесния нож, за съответствието между срезове по дрехите на пострадалия, иззети като веществени доказателства и вида и характера на причинените му наранявания и характеристиката на оръжието, намерено в автомобила на

подсъдимия, което го определя като възможно средство за тяхното причиняване.

В извършения собствен доказателствен анализ, въззивният съд няколкократно е съпоставял показанията на свидетеля В. с останалите доказателствени източници и е излагат подробни съображения при тяхната съпоставка: за периода преди извършване на деянието, на л.12 от мотивите е отчетена кореспонденцията между заявеното от този свидетел и свидетелите Б., С. и С., чиито показания противоречат на депозираните от свидетеля А.. За действията на В. в дискотеката, описани еднозначно в показанията му от отделните разпити е направена съпоставка с тези на свидетеля Д. и са изложени подробни аргументи в насока тяхната достоверност / л.13 /. Показанията на свидетеля са проверени и чрез съпоставка със заключението на съдебно психиатричната експертиза, като е отчетено, че се подкрепят от неговото съдържание / л.14 /. Показанията на В. са съпоставени с обясненията на подсъдимия П. в частта относно началото на конфликта и са обсъдени детайлно, като за целта са използвани данните от протокола за оглед на местопроизшествието за състоянието на трупа на пострадалия, данните относно кръвно груповата му принадлежност и намерените на мястото петна от кръв. За взаимното местоположение на лицата по време на конфликта също са изложени подробни съображения на л. 21 от мотивите към въззивната присъда, като показанията на Василев и обясненията на подсъдимия отново са съпоставени и подробно анализирани. За проверка показанията на свидетеля В., респективно противоречащите им обяснения на подсъдимия, съдът се е позовал на заключението на съдебно-техническата експертиза, изследвала записите от охранителните камери, поставени пред дискотеката относно вида на връхните им дрехи и начина, по който подсъдимият е държал ръката си след като инцидента е приключил, като е отчетел данните за времевите интервали от записите и показанията на свидетелите - очевидци.

На самостоятелен анализ са били подложени и данните по делото за причинените на процесната дата наранявания на свидетеля В. в областта на крака и това на подсъдимия, в областта на ръката, съпоставени са с данните относно получените наранявания по тялото на пострадалия, с намерения при огледа на автомобила на П. нож и заключението на съдебномедицинската и трасологична петорна експертиза, назначена от окръжния съд относно уврежданията по дрехите и нараняванията по тялото на пострадалия. В това число и от заключението на ДНК експертизата на веществени доказателства за намерен под ноктите на пострадалия клетъчен материал от подсъдимия и следи от кръв по якето му, с произход от подсъдимия, което свидетелства за пряко съприкосновение между двамата по време на нанасянето на смъртоносните наранявания и при наличните данни, че пострадалият е

имал съприкосновение само с едно от присъстващите на мястото лица, недвусмислено сочи, че това е бил подсъдимият.

Изложеното относно доказателствената дейност на въззивния съд изключва основателността на защитните възражения за липса на обсъждане на показанията на свидетеля В., поради което и не е налице твърдяното процесуално нарушение за неправилна оценка на този доказателствен източник.

Пространното възражение на защитата относно липсата на категорични данни за произнесената от подсъдимия реплика: „ Къде са оръжията ? “ в момента на връщането му пред дискотеката, няма пряко отношение към авторството на деянието и механизма на извършване на убийството. Наличните по делото данни в тази връзка, събрани от гласните доказателствени средства са обстойно анализирани и правилно е изведен извода, че подсъдимият е произнесъл тази реплика. Упрекът на защитата, че част от присъстващите свидетели не са възприели произнасянето на същата не може да наложи извод за недостоверност на показанията на останалите свидетели, респективно за това че извода на съда по този факт е изведен на ненадлежна доказателствена основа, при наличните изброени данни в обратната насока.

Възраженията за противоречия в медицинските експертизи за възможността процесните наранявания по пострадалия да бъдат причинени с намерения в автомобила на подсъдимия нож, също са неоснователни. По делото са назначени четири експертизи, като в комплексната петорна експертиза, назначена от първия съд е направен пълен анализ на предходните заключения, тъй като същата се явява арбитражна по своя характер и е даден еднозначен и аргументиран отговор за дължината на раневия канал в изправено и легнало положение на трупа на пострадалия и възможността същият да бъде получен от удар с намерения в автомобила на подсъдимия нож. В тази връзка правилно е отчетено установеното от експертите при изследването на процесния нож частично увреждане на режещия ръб на острието и възможния механизъм на получаването му от съприкосновението с металните елементи по връхната дреха на пострадалия. Въззивният съд изложил аргументирани съображения в насока кредитирането на комплексното заключение и отговорите на експертите, поради което и изводите му, че процесният нож е оръжието на престъплението почиват на верен и точен прочит на експертните становища, които са използвани съобразно правната им природа като способ за проверка на доказателства.

Изводът на съда за недоказаност на тезата, че пострадалият К. и неговият приятел, свидетелят В. също са имали нож в себе си, правилно е основан на липсата на надеждни и убедителни доказателства за това. В същата насока са само изолираните показания на свидетеля Д., които са производни на показанията на свидетеля Б. и доколкото последните са

достъпни, могат да се ползват само за тяхната проверка, а не и за установяване на конкретни факти. В депозираните от свидетеля Б. показания не се съдържат подобни данни, като в същите е дадено подробно и детайлно описание на обстановката в дискотеката преди инцидента, както и на протичането на самия инцидент, доколкото този свидетел е бил очевидец на описаните обстоятелства. При разпита на Б. пред окръжния съд свидетелят посочва конкретни данни за поведението на подсъдимия по умъртвяването на пострадалия: „ В. /П. / наръга М. / К./ „ и „ като влизахме аз казах на едното момче „ ох котьо“, и едното момче каза на другото „ сега ще ги набием“ и В. тръгна към това момче и започна боя“.

В насока механизма на причиняване на уврежданията, съдът се е позовал на заключението на комплексната експертиза, относно вида и местоположението на нараняванията и необходимата сила за нанасяне на ударите с хладното оръжие, с което същите са били причинени, поради което възражението от жалбата, че възприетите фактически положения не почиват на обективна доказателствена основа са несъстоятелни.

В рамките на установените факти материалният закон е приложен правилно досежно квалификацията по чл.116, ал.1, т.6 от НК. ВКС не се съгласява само с тезата на въззивния съд, че убийството е извършено по хулигански подбуди. За да обоснове тази правна квалификация въззивният съдебен състав е изложил пестеливи мотиви, като е акцентирал върху факта, че действията на подсъдимия по нанасяне на удари с нож спрямо пострадалия не са целели да го засегнат лично, а поведението му е било породено от хулигански подбуди. Същите не са съобразени с установените по делото факти, че поведението на П. по нанасяне на ударите е било продиктувано до голяма степен от предходните действия на пострадалия и свидетеля В., които са били в охраняваната от него дискотека и според приятелите му са създали проблем, като са влезли във физически сблъсък със свидетеля А.. Подсъдимият е разполагал с тази информация, видно от показанията на А. и това е била причината той да се върне обратно до дискотеката и да посети двора на детската градина съвместно със засегнатите лица.

За да е извършено убийството по хулигански подбуди е необходимо с поведението си деецът да покаже явно неуважение към обществото, грубо и демонстративно нарушаване на обществения ред и пренебрегване на установените правила и норми, при което самият мотив за извършване на деянието да е хулигански, като е възможно тези действия да предхождат или съпътстват извършването на деянието. Наличието на личен мотив в действията на подсъдимото лице по правило изключва квалификацията по чл.116, т.11 от НК. В конкретният случай деянието е извършено по време на конфликт между две групи лица, който е предшестван от лична комуникация между част от тях, която е и причината за последвалия сблъсък с участието на подсъдимия. Последното не сочи на хулигански

подбуди у подсъдимия като мотив за извършване на деянието, тъй като причините за действията му по умъртвяване на пострадалия са конкретни и лични и в този смисъл убийството не е било стимулирано и не се явява последица от негови хулигански действия, каквито по делото не са установени той да е извършвал. От фактите по делото се установява, че действията на подсъдимия спрямо пострадалия са имали ясно установен мотив, свързан с предходната им проява в дискотеката, в която той е работел като охранител, което е несъвместимо с квалификацията по чл.116, ал.1, т.11 от НК и налага подсъдимият да бъде оправдан по това обвинение, което е в правомощията на ВКС.

В насока квалификацията по чл.116, ал.1, т.6 от НК, ВКС намира правните аргументи на въззивния съд за правилни. Особената жестокост е характеристика на дееца, като по правило се определя от начина на извършване на престъплението – брой и вид на нанесените удари и поведението на подсъдимия по време на извършване на изпълнителното деяние. От данните по делото за броя и механизма на нанесените на пострадалия увреждания се установява, че подсъдимият е нанесъл множество удари с нож от непосредствена близост в тялото и главата на пострадалия и след като същият е паднал на земята е продължил да го удря с хладното оръжие. Ударите са били нанесени със значителна сила, което е обективизирано от вида на получените увреждания по връхната му дреха, която е препятствала проникването на част от тях в тялото на пострадалия.

Основателно е оплакването от касационната жалба за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия П. наказание, което е в рамките на осемнадесет години лишаване от свобода. ВКС споделя извода на въззивния съд за завишена обществена опасност на деянието, изведена от механизма на извършването му и характеристиката на конкретното посегателство, която се отличава с агресия и бруталност на нападението срещу жертвата.

Едновременно с това тезата на съда за завишена степен на обществена опасност на подсъдимия като личност не може да бъде споделена. Касае се за млад човек, който е неосъждан / реабилитацията изключва последиците от осъждането и не следва да се цени в тежест на дееца дори и като характеристична данна / , трудово и семейно ангажиран, баща на малолетно дете, който показва критично отношение към извършеното деяние. Подсъдимият е с добри характеристични данни, като поведението му след извършване на деянието по личното му явяване в съответното полицейско управление с признание за участието в инцидента, следва да бъде отчетено в негова полза при реализацията на наказателната му отговорност.

Оправдаването на П. по обвинението за хулигански подбуди при извършване на убийството също следва да се отчете в насока редуциране размера на наложеното наказание.

С оглед изложеното относно касаещите вината на подсъдимия обстоятелства, ВКС намира, че наказанието на подсъдимия П. следва да се намали от осемнадесет на шестнадесет години лишаване от свобода, като така определеният размер се явява съответен на тежестта на извършеното деяние и е максимално справедлив като вид санкция, която ще способства за поправянето и превъзпитанието на дееца.

Последното налага изменение на въззивната присъда с оправдаване на подсъдимия по квалификацията по чл.116, ал.1, т.11 от НК и намаляване на размера на наложеното наказание съобразно изложеното по-горе.

Доводите за преквалификация на деянието в по-леки престъпни състави не почиват на обективен анализ на установените факти. При липсата на факти за предходно нападение от пострадалия спрямо подсъдимия квалификацията по чл.119 от НК е неприложима. За да се квалифицира деянието по чл.124 от НК е необходимо да е установена непредпазливост по отношение настъпването на смъртта, като умисълът на дееца бъде отнесен само до телесните повреди, които са довели до нейното настъпване. Приетият механизъм на причиняване на уврежданията не сочи на такава форма на вина. Ударите са нанесени с нож с 10,5 см дължина на острието от непосредствена близост в жизненоважни области от тялото на пострадалия със значителна сила, която е преодоляла дебелината на връхната му дреха и са проникнали в тялото, което изключва подсъдимият да не е допускар, че по този начин е обективно възможно да причини умъртвяването на жертвата.

За квалификацията по чл.118 от НК не са налични медицински данни относно състояние на физиологичен афект, в който подсъдимият да се е намирал по време на извършване на деянието, поради което не може да бъде обсъждана, поради липса на обективен елемент от състава на престъплението.

Наличието на квалифициращото обстоятелство по т.6 на чл.116 от НК, обсъдено по-горе, изключва квалификацията по основния състав на чл.115 от НК.

В гражданската част присъдата на въззивния съд почива на справедливо възмездяване на причинените на гражданските ищци болки и страдания, понесени от загубата на техния син, поради което също следва да се остави в сила. В жалбата на защитата не са изложени конкретни съображения в насока нейната неправилност, които да бъдат обсъждани и да се противопоставят на доводите от мотивите към присъдата на въззивния съд в подкрепа на размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, което е съобразено с критериите за справедливост, съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД.

По жалбата на частните обвинители:

Жалбата е неоснователна. Искането в същата за определяне на по-тежко по вид наказание от лишаване от свобода, не почива на обективните критерии за тежестта на извършеното деяние, въведени при налагане на наказанията доживотен затвор и доживотен затвор без замяна, които в конкретният казус са неприложими. Извършеното от подсъдимия престъпление не може да се оцени като изключително тежко – касае се за убийство по чл.116 от НК, при едно квалифициращо обстоятелство и форма на вината евентуален умисъл, което не се характеризира с по-голяма обществена опасност от престъпленията от същия вид или на личността на деца, поради което искането за налагане на наказание различно от лишаване от свобода е неоснователно. С оправдаването на подсъдимия по квалификацията по чл.116, ал.1, т.11 от НК доводите от жалбата на частните обвинители за тежестта на извършеното деяние и несъответствието му с наложеното наказание губят своята тежест, поради което не могат да бъдат приети за основателни и исканията им за завишаване на размера на лишаването от свобода до максимално предвидения в закона. По отношение наказателната отговорност на подсъдимия са налице редица смекчаващи обстоятелства, изложени по-горе, което изключва индивидуализация на наказанието в рамките на специалния максимум на лишаването от свобода за престъплението по чл.116 от НК, тъй като се явява в несъответствие с изискванията на разпоредбата на чл.54 от НК.

По изложените съображения, жалбата на подсъдимия П. следва да се уважи частично, като се оправдае по обвинението по чл.116, ал.1, т.11 от НК за квалификацията деянието да е извършено по „хулигански подбуди“ и се намали размера на наложеното наказание лишаване от свобода от осемнадесет на шестнадесет години. В останалата част въззивната присъда следва да се остави в сила.

Жалбата на частните обвинители за увеличаване на наказанието следва да се отхвърли като неоснователна.

Съобразно направеното от повереника на частните обвинители искане за разноси пред ВКС, подсъдимият П. следва да бъде осъден да заплати в полза на частните обвинители и граждански ищци З. К. и Т. К. направените пред ВКС разноси за възнаграждение на повереник в размер на по 1000 / хиляда / лева за всеки един от тях.

Водим от горното и на осн. чл.354, ал.2, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ въззивна присъда № 10/19.07.2018 г., на Апелативен съд-Варна, по в.н.о.х.д. № 188/2018 г., като оправдава подсъдимия В. П. по обвинението по чл.116, ал.1, т.11 от НК за квалифициращото

обстоятелство деянието да е извършено по хулигански подбуди и намалява наложеното на същия подсъдим наказание за извършеното от него престъпление по чл.116, ал.1, т.6, вр. чл.115 от НК от осемнадесет на ШЕСТНАДЕСЕТ години лишаване от свобода.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивната присъда в останалата част.

На осн. чл.189, ал.3 от НПК ОСЪЖДА подсъдимият В. П. ДА ЗАПЛАТИ направените пред ВКС разноси в полза на частните обвинители и граждански ищци З. К. и Т. К., в размер на по 1000 /хиляда/ лева за всеки един от тях.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: